

Sygn. akt XI Ka 604/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Elżbieta Daniluk

Sędziowie: SO Elżbieta Kowalska

SR Aneta Świdzińska - Koziel (del. do S.O.) – spr.

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Rubika

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 roku

sprawy S. D.

oskarżonego z art. 178 a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim

z dnia 3 kwietnia 2013 r. sygn. akt II K 96/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczony w pkt 2 okres obowiązywania środka karnego łągodzi do roku;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego zakazu zalicza oskarżonemu również okres od dnia 4 kwietnia 2013 roku do dnia 16 lipca 2013 roku;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję, ustalając, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

Syg. akt XI Ka 604/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Parczewie oskarżył S. D. o to, że w dniu 22 grudnia 2012 r. w M., gm. P., woj. (...), będąc w stanie nietrzeźwości (1,30 mg/l i 1,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...), **tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.**

Wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim:

1. S. D. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178 a § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 178a§ 1 k.k. skazał go na karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając na podstawie art. 33§3 k.k. wysokość stawki dziennej na kwotę 16 (szesnaście) złotych;

2. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;
3. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 22 grudnia 2012 roku do dnia 03 kwietnia 2013 roku;
4. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 160 (sto sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 90 (dziewięćdziesiąt) złotych.

Powyższy wyrok, zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o karze, obrońca oskarżonego.

Stosownie do treści art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. rozstrzygnięciu temu zarzucił:

- rażąco niewspółmierności orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres dwóch lat, w sytuacji, gdy warunki i właściwości osobiste sprawcy, zwłaszcza jego dotychczasowa niekaralność, nienaganna opinia w miejscu zamieszkania, fakt utrzymywania przez oskarżonego całej rodziny, prowadzenie ustabilizowanego sposobu życia i wykazana skrucza oraz jedynie formalne naruszenie zasad w ruchu drogowym przemawiają za orzeczeniem znacznie łagodniejszego środka karnego względem oskarżonego.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 1 roku;

ewentualnie o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez określenie, że orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat dotyczy wszelkich pojazdów poza pojazdami kategorii B.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego, o ile domaga się złagodzenia orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do roku, okazała się być zasadna i jako taka zasługuje na uwzględnienie.

Słusznie bowiem wskazuje skarżący, że okoliczności faktyczne sprawy jak i te o charakterze przedmiotowym i podmiotowym a przede wszystkim właściwości i warunki osobiste samego sprawcy przestępstwa wskazują, że orzeczony wobec jego osoby środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, jawi się jako rażąco niewspółmiernie surowy. Poza dyskusją w sprawie niniejszej jest to, że oskarżony S. D. kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym. Nie można jednak z pola widzenia stracić faktu, że oskarżony kierował pojazdem mechanicznym po drodze o minimalnym natężeniu ruchu, zatem zagrożenie jakie stworzył było hipotetyczne i takim pozostało wobec niedojścia do żadnego zdarzenia drogowego z jego udziałem. Jeżeli jednak wziąć pod uwagę fakt poruszania się przez oskarżonego w dniu 22 grudnia 2012 r. pojazdem mechanicznym, w godzinach popołudniowych, drogą biegnącą przez niewielką miejscowość jaką jest M., zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym jakie stwarzał S. D., kierując pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, nie jest tak duże za jakie uznał je Sąd I instancji. Trzeba bowiem wziąć pod uwagę, że 22 grudnia 2012 roku - był to dzień ustawowo wolny od pracy, albowiem była to sobota, a zatem dzień w którym natężenie ruchu jest znacznie mniejsze, od tego jakie panuje w dni powszednie. Dodatkowo była to sobota, bezpośrednio poprzedzająca okres Świąt Bożego Narodzenia, a zatem także i ten czas powodował, że znacząca część uczestników ruchu drogowego była poza jego obrębem, zajęta przygotowaniami świątecznymi. Również próba nawiązania przez oskarżonego, po spożyciu alkoholu, kontaktu telefonicznego z żoną, celem poprowadzenia przez nią pojazdu mechanicznego, którym oskarżony udał się na plantację choinek aby dokonać ich wycięcia i sprzedaży, świadczy o tym, że S. D. nie planował popełnienia zarzucanego mu

czynu. Dopuścił się go w zamiarze nagły z uwagi na niemożności nawiązania kontaktu telefonicznego z żoną, chcąc dotrzeć do domu po wykonanej pracy.

W związku z powyższymi okolicznościami, trafny okazał się zarzut postawiony Sądowi I instancji, że w realiach niniejszej sprawy, organ ten nie poddał wnikliwej analizie przesłanek przemawiających na korzyść oskarżonego. Takiego rodzaju analiza wskazuje natomiast, że nie mogą one być zmarginalizowane. Należy bowiem zauważyć, co słusznie podnosi obrońca oskarżonego, że czyn jakiego dopuścił się S. D. był zdarzeniem incydentalnym w jego życiu. Oskarżony bowiem jako 60 – cioletni mężczyzna, dotychczas nie był karany sądowo. Cieszy się bardzo dobrą opinią w społeczności lokalnej, w której żyje i funkcjonuje nie tylko na polu zawodowym, ale i społecznym. Świadczą o tym dołączone do akt kserokopie zaświadczenia z Ochotniczej Straży Pożarnej w M. jak również wyrazy uznania za zaangażowanie w (...) w P. (k.46, 47, 50).

Wskazane zatem okoliczności pozwoliły na złagodzenie orzeczonego wobec S. D. środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do roku. Zdaniem Sądu Okręgowego tak ukształtowany środek, choć na minimalnym poziomie, spełni wobec S. D. w sposób wystarczający cele wychowawcze, stanowiąc dla oskarżonego znaczącą dolegliwość. Zrealizuje także cele ogólnoprewencyjne, stanowiąc dla społeczności lokalnej wyraźny sygnał o nieopłacalności popełniania przestępstw a także konieczności poniesienia dotkliwych konsekwencji, naruszenia obowiązującego porządku prawnego.

Podzielając zatem słuszność argumentacji obrońcy oskarżonego i stwierdzając naruszenie przez Sąd I instancji normy art. 438 pkt 4 kpk, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok zgodnie z wnioskiem obrońcy zawartym w pierwszej części jego żądania. Całkowite wyeliminowanie S. D. z grona uczestników ruchu drogowego na okres roku, odniesie bowiem zdecydowanie lepszy skutek wychowawczy tak w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej, aniżeli ograniczenie, w ramach orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, zakresu jego obowiązywania do określonej kategorii. Taka decyzja uczyniłaby bowiem omawiany zakaz w istocie iluzorycznym. W świadomości społecznej, sprawca przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, pozostawałby w gronie uczestników ruchu drogowego, albowiem korzystałby z uprawnień wyłączonych spod zakresu obowiązywania omawianego zakazu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy nie dopatrując się z urzędu uchybienia przepisom art. 439 kpk i 440 kpk, na podstawie art. 437 § 1 kpk, zmienił zaskarżony wyrok w omawianym zakresie.

Z uwagi na fakt zatrzymania oskarżonemu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych, stosownie do treści art. 63 § 2 kk, na poczet orzeczonego zakazu, Sąd Odwoławczy zaliczył S. D. również okres od dnia następnego po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy, do daty wydania niniejszego orzeczenia.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego uzasadnia art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk. Rozpoznanie środka odwoławczego, wniesionego przez oskarżonego spowodowało zmianę orzeczenia zgodnie z żądaniem autora apelacji, zatem zwolnienie oskarżonego od kosztów postępowania, uzasadniają względy słuszności.